

אָחוּ

הַזְהוּ

תרגומי השירה הלירית לעברית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

גבריאלה ד'אנונציו

G.D'Annunzio

poesie

שירים מאיטלקית

adolf.goman@gmail.com

גבריאלה ד'אנונציו

(1863 – 1938)

Contenido	תוכן העניינים
A Gabriele d'Annunzio	על גבריאלה ד'אנונציו
Canta la gioia	שִׁירֵי שְׂמֵחָה
Il vento scrive	הַרוּחַ כּוֹתֵבֶת
L ala sul mare	כָּנֶף בְּיָם
La boccuccia	פֶּה קְטָנוֹן
La pioggia nel pineto	גֶּשֶׁם בְּיַעַר אֹרְזִים
La sabbia del tempo	חול הזמן
O falce di luna calante	הוֹ חֲצִי יָרֵחַ מִתְגַּרֵעַ
Pastori d'Abruzzo	רוֹעֵי אַבְרוּצוֹ
Stringiti a me	הַצְמִדֵי אֵלַי
Un ricordo	זְכוֹרֹן

על גבריאלה ד'אנונציו

גבריאלה ד'אנונציו - סופר איטלקי, משורר, מחזאי ופוליטיקאי. נולד ב-1863 בעיר פסקארה. הוא למד במכללה מיוחסת. במוקדם התגלה כישרון השירה שלו. בשנות הלימודים הוא פרסם קובץ שירים, אשר הופץ בין התלמידים והמורים. עם זאת, התוכן המיני של שירים גרם לחרדה. אבל כסופר צעיר ומוכשר יצא מהתקרית באזהרה חמורה בלבד. בשנת 1881 ד'אנונציו נכנס לאוניברסיטת רומא, שם הוא הפך לחבר של קבוצות ספרותיות שונות וכתב מאמרים וביקורת עבור עיתונים מקומיים.

באותה תקופה הוא פרסם כמה ספרים: "קאנטו נובו" (1882), "טרה ורגין" (1882), "אינטרמצו רומאים" (1883) "ליבר דלה ורגני" (1884) ואת החלק הארי של הסיפורים הקצרים שנאספו לאחר מכן תחת כותרת אחת (1886). "Intermezzo di Rime" הוא תחילתו של ד'אנונציו כסופר ומשורר בוגר. תפיסת הסגנון שלו היתה חדשה, והוא בחר להביע את כל התנועות המעודנות ביותר של חיים חושניים. הן הסגנון והן התוכן החלו להבהיל את מבקריו; אחדים שקיבלו את פניו כבעל-חסד דחו אותו כמעריץ של המוסר הציבורי, ואילו אחרים קראו לו כאדם שמביא נשימה של אוויר צח ודחף של חיוניות חדשה אל היצירה חסרת-החיים ששררה עד כה. עד היום הזה שירים של ד'אנונציו נשארים פופולריים מאוד, אותם לומדים בבתי ספר ושרים. לדוגמה, השיר "גשם ביער אורנים" נחשב למופת של אימפרסיוניזם בשירה.

הרומן הראשון של ד'אנונציו "איל פיאצ'ר" (1889), מתורגם לאנגלית כ"ילד של התענוגות", ב-1891 יצא לאורי "ג'ובאני אפיסקופו", וב-1892 "תפנטה". שלושת הרומנים האלה עשו רושם עמוק. היצירות הבאות שלו - "טריונף המוות" (1894), ו"איל פוקו" (1900); זה האחרון בתיאוריה של ונציה אולי ההאדרה הנלהבת ביותר של העיר הקיימת בכל שפה.

עבודתו הפואטית של ד'אנונציו בתקופה זו, במובנים רבים מיוצגת על ידי "איל פואמה פרדיסיאקו" (1893), "אודי נבלי" (1893) - נסיון מעולה בשירה אזרחית, ו"לאודי" (1900).

שלב מאוחר יותר של יצירתו של ד'אנונציו הוא הפקה הדרמטית שלו, המיוצגת על ידי "איל סוגנו די מאטינו די פרימוורה" (1897), פנטזיה ליריות במערכה אחת; "צ'יטה מורטה", שנכתבה עבור שחקנית צרפתית מפורסמת שרה בֶּרְנֶר. ולאחר מכן "פרנצ'סקה דה רימיני" (1901), שחזור מושלם של האווירה והרגש של ימי הביניים, מפוארים בסגנון, שהוכרז על ידי מבקר איטלקי סמכותי להיות הטרגדיה האמיתית הראשונה, אם לא המושלמת.

מאוחר יותר הרומנים, השירים והדרמות שלו השקפו לא את רוח רומנטיקה, גבורה ופטריוטיות בלבד, אלא באותה מידה רדיפה אחרי תענוגות ואירוטיקה. לד'אנונציו היתה השפעה ניכרת על אקמאיסטים רוסים. לפני מלחמת העולם הראשונה הוא היה הסופר האיטלקי המפורסם ביותר. הפופולריות של הסופר ברוסיה ובצרפת נשאה אופי של מאניה

הוא היה חבר האקדמיה המלכותית ללשון וספרות צרפתית בבלגיה.

למלחמה איטלו-טורקית על לוב ד'אנונציו הקדיש מחזור שירים, "שיר מעלליו בחו"ל" (1911). בשנים 1915-1918 ד'אנונציו נלחם בחזיתות מלחמת העולם הראשונה: תחילה בחיל התעופה (בגיל 51 הוא הטיל על וינה עלונים וראשי כרוב), ולאחר פציעה - בחיל הרגלים והועלה לדרגת סרן. לאחר המלחמה, הוא היה אחד המנהיגים של התנועה הלאומית הקשורים לארגון הפשיסטי. מאז 1919, הוא תמך במוסוליני ונתמך בו. אחרי תבוסת האימפריה האוסטרו-הונגרית קבוצה לאומנית בפיקודו של ד'אנונציו השתלטה בלי קרבות בספטמבר 1919 על עיר הנמל הקרואטית פיומה שרוב תושביה היו איטלקים. ד'אנונציו הפך לדיקטטור דה פקטו של הרפובליקה של פיומה ונחשב בעיני רבים לגיבור לאומי. בקונסטיטוציה שנכתבה בסיגנון פיוטי ד'אנונציו הכריז על כמה חוקים אנרכיסטיים - חופש אהבה וגירושים, שימוש בסמים, בחירות חופשיות בלי פיקוח ועוד שמאוד תאמו לדרישות התקופה. במהלך כיבוש פיומה גם נבדקו אלמנטים רבים של הסגנון החיצוני של איטליה הפשיסטית: תהלוכות המונים בחולצות שחורות, שירים מלחמתיים, זרוע מורם בסיגנון רומית עתיקה ודיאלוג רגשי של הקהל עם המנהיג. בדצמבר 1920 עקב דרישה תקיפה של מדינות ההסכמה וממשלת איטליה נאלץ ד'אנונציו עם מפלגתו לעזוב את העיר.

ד'אנונציו בירך על פעולה צבאית של הפאשיזם האיטלקי, שיבח כיבושים קולוניאליים שלו 1921-1922, אם כי ניסה ליצור מרכז כוח פוליטי, מתחרה עם הנאצים. כאשר הפאשיזם עלה לשלטון, ד'אנונציו קיבל את התואר של הנסיך. ב-1937, הוא עמד בראש האקדמיה המלכותית למדעים, אך לא היה שותף בחיים פוליטיים. להטלר הוא בז וכינה אותו מריונטה.

עד סוף ימיו, למרות שמעולם לא היה יפה, נשאר ד'אנונציו מאהב אולטימטיבי, כמעט אף אישה לא הייתה מסוגלת לעמוד מפני פיתוייו. הרומן שלו עם השחקנית הגדולה האיטלקית אלאונורה דוזה הוא המפורסם ביותר.

ד'אנונציו מת משבץ במרץ 1938 ונקבר בהלוויה חגיגית.

Canta la gioia

Canta la gioia! Io voglio cingerti
di tutti i fiori perché tu celebri
la gioia la gioia la gioia,
questa magnifica donatrice!

Canta l'immensa gioia di vivere,
d'esser forte, d'essere giovine,
di mordere i frutti terrestri
con saldi e bianchi denti voraci,

di por le mani audaci e cupide
su ogni dolce cosa tangibile,
di tendere l'arco su ogni
preda novella che il desio miri,

e di ascoltare tutte le musiche,
e di guardare con occhi fiammei
il volto divino del mondo
come l'amante guarda l'amata,

e di adorare ogni fuggevole
forma, ogni segno vago, ogni immagine
vanente, ogni grazia caduca,
ogni apparenza ne l'ora breve.
Canta la gioia! Lungi da l'anima
nostro il dolore, veste cinerea.

Il vento scrive

Su la docile sabbia il vento scrive
con le penne dell'ala; e in sua favella

שירי שמחה

הבה שירי שמחה! ואותך
עוד אקיף בפרחים ותשירי
את שירי השמחה, השמחה,
הרי היא נדיבה נהדרת!

הבה שירי שמחת החיים -
חזקים, צעירים, ונריע,
ושנים ננעץ לבנות
בפרות אדמה ללא שבע.

בידים עזות וחומדות
נגשש כל דבר מוחשי,
ונדרה את מיתר הקשת,
נכון לכל טרף חדש,

לכל צליל מוסיקלי נקשיב,
נסתכל בעינים בורקות
על תמונת העולם של אלה,
כמו אוהב על אשה אהובה.

ונסגד לסימן מערפל
ולכל השתקפות חמקמקת,
להדור-תנועתו של הגז
ולכל אשליה של הרגע.
הבה שירי שמחה! רחוקים
כל כאב ובגדי האבל.

הרוח כותבת

על החול קל תנועה הרוח כותבת תוים
בנוצות כנפה הרפות; בשפתם השקטה

parlano i segni per le bianche rive.

Ma, quando il sol declina, d'ogni nota
ombra lene si crea, d'ogni ondicella,
quasi di ciglia su soave gota.

E par che nell'immenso arido viso
della pioggia s'immilli il tuo sorriso.

L ala sul mare

Ardi, un'ala sul mare è solitaria.
Ondeggia come pallido rottame.
E le sue penne, senza più legame,
sparse tremano ad ogni soffio d'aria.

Ardi, veggo la cera! E' l'ala icaria,
quella che il fabro della vacca infame
foggiò quando fu servo nel reame
del re gnòssio per l'opera nefaria.

Chi la raccoglierà? Chi con più forte
lega saprà rigiugnere le penne
sparse per ritentare il folle volo?

Oh del figlio di Dedalo alta sorte!
Lungi dal medio limite si tenne
il prode, e ruinò nei gorghi solo.

הַתּוֹיִם מְדַבְּרִים עִם חוֹפִים לְבָנִים.

אֶה הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת, וְכָל הַשִּׁיטִין
יוֹצְרוֹת צַל אֲוִירִי, וְדוֹמָה הוּא עֵתָה
לְצַל זֶה שֶׁל רִיסִים עַל פְּנֵי לְחֵי עֲדִין.

כֶּה עַל קִלְסֵתָר פְּנִים עֲצוּמוֹת מְאֲרָה
רִסִּי מִיָּם יוֹצְרִים צַל חֵיוֹךְ שְׁלָךְ.

כָּנָף בָּיָם

קְדִימָה! כָּנָף עַל גְּלִי הַיָּם צָפָה בְּלִי כּוֹחַ,
מְטִלְטֵלֶת כְּקִמְץ חוֹר שֶׁל קָרְעִים.
נוֹצוֹתֶיהָ בְּכָל נְשִׁיבָה קְלָה שֶׁל הַרוּחַ
רוֹעֵדוֹת, מִתְפַּזְרוֹת נְטוּלוֹת הַקְּשָׁרִים.

קְדִימָה! הִנֵּה שַׁעֲוָה! זֹאת כְּנָפוֹ שֶׁל אִיקֵרוֹס,
פְּרִי יָדוֹ שֶׁל יוֹצֵר הַפְּרָה יְדוּעָה לְשִׁמְצָה, *
אוֹתָהּ הוּא בָּנָה כְּשִׁשְׁרֵת לְפִי מִיתוֹס
אֶצֶל מֶלֶךְ מוֹכֵר לְרַעָה, לְשִׁמוּשׁ הַנְּפֹשֶׁעַ.

מִי יֶאֱסֹף אוֹתָן? מִי יִצִּיל מִלְטָבֵעַ?
כְּדִי עוֹד פְּעַם לְשׁוּב עַל מַעוֹף מְטָרֶף,
יַחְבֵּר בְּסִגְסֻגַּת אֶת כָּל הַנוֹצוֹת הַפְּזוּרוֹת?

בֶּן דְּדִלוֹס, קָרָבן הַגּוֹרֵל הַגְּבֵה!
כֹּה רְחוֹק מֵהַגְּבוּל הַנִּקְבֵּעַ עָלָה רֵם הַלְבָב
וּמִצָּא אֶת סוֹפוֹ, הַתְּרַסֵּק בְּמִימֵי מִצּוּלוֹת.

* לפי מיתוס יווני דדלוס בנה פרת עץ לפסיפייה,
אשת מלך כרתים מינוס לעזור לה בתאוותה לשור

La boccuccia

Sei come un piccolo fiore
tu tieni una boccuccia
un poco, davvero un poco
appassionata
Suvvia, dammelo, dammelo
è come una piccola rosa
dammelo un bacino
dammelo, Cannelletta!
Dammelo e pigliatelo
un bacio piccolino
come questa tua boccuccia
che somiglia ad un piccola rosa
un po', davvero un poco
appassionata.

La pioggia nel pineto

Taci. Su le soglie
del bosco non odo
parole che dici
umane; ma odo
parole più nuove
che parlano gocciole e foglie
lontane.
Ascolta. Piove
dalle nuvole sparse.
Piove su le tamerici
salmastre ed arse,
piove sui pini
scagliosi ed irti,
piove su i mirti
divini,

פה קטנטן

את כְּמוֹ פֶּרַח קֶטַן
יש לך פֶּה קֶטַנְטָן
קֶצֶת - בְּאַמֶּת קֶצֶת -
תֵּאֲוֹתֵנִי
הִבֵּה, תֵּנִי לִי, תֵּנִי לִי
אוֹתוֹ כְּמוֹ וָרֵד קֶטַן
תֵּנִי לִי לְקִטֹּף נְשִׁיקָה קֶטַנָּה
תֵּנִי לִי, הַגְּבַעְלֵת שְׁלִי!
תֵּנִי לִי אוֹתוֹ וְתֵנִי לִי לְקִטֹּף
נְשִׁיקָה אַחַת, קֶטַנְטָנָה
כְּמוֹ קֶטַנְטָן הַפֶּה שְׁלֶךְ
שֶׁנֶּרְאָה לִי כְּמוֹ וָרֵד קֶטַן
קֶצֶת... כֵּן, בְּאַמֶּת קֶצֶת
תֵּאֲוֹתֵנִי.

גשם ביער אורונים

הס! כָּאֵן בְּיַעַר,
אֲנִי לֹא שׁוֹמֵעַ
סְבִיבֵי שׁוֹם מְלֵה
אֲנוּשִׁית, אֲךָ שׁוֹמֵעַ
מְלִים חֲדָשׁוֹת,
אוֹתָם לוֹחֲשִׁים טְפוֹת וְעֵלִים.
הַקְּשִׁיבִי
לְשִׁיר חֲרִישֵׁי שֶׁל גֶּשֶׁם
מִהֶעֱנָנִים הַקְּרוּעִים.
גֶּשֶׁם נוֹטֵף עַל אֶשֶׁל,
אֶשֶׁל צוֹרֵב וּמְלוּחַ,
עַל קִשְׁקִשִׁים חֲדוּדִים
וּמְחֻטָּיִם שֶׁל אֶרֶן,
וְעַל עֶרְעֵר שְׁחוּחַ,
עַל שִׁים הַדָּס אֱלֵהִי; (*
בְּעֵדוֹן

su le ginestre fulgenti
di fiori accolti,
su i ginepri folti
di coccole aulenti,
piove su i nostri volti
silvani,
piove su le nostre mani
ignude,
su i nostri vestimenti
leggeri,
su i freschi pensieri
che l'anima schiude
novella,
su la favola bella
che ieri
t'illuse, che oggi m'illude,
o Ermione.

Odi? La pioggia cade
su la solitaria
verdura
con un crepitio che dura
e varia nell'aria secondo le fronde
più rade, men rade.
Ascolta. Risponde
al pianto il canto
delle cicale
che il pianto australe
non impaura,
né il ciel cinerino.
E il pino
ha un suono, e il mirto
altro suono, e il ginepro
altro ancora, stromenti
diversi

גֶשֶׁם מְשֻׁמֵיעַ רָנוּ,
גֶשֶׁם לוֹחֵשׁ לְאַזֵּן
הַיְרוּקָה שֶׁל רִתְּם;
גֶשֶׁם קָל עַל פְּנֵינוּ,
פְּנֵי יַעַר,
עַל הַבְּגָדִים עֲדִינִים,
עַל יְדֵינוּ.
הַנְּשֻׁמָה שְׁבוּיַת קֶסֶם
פּוֹתַחַת
עֲבוּר עֲצָמָה, מְלֹאֵת נַחַת,
סְפוּר נוֹשֵׁן בְּאַקְרָאִי -
בְּדוּתָהּ,
שְׁאוֹתֶךָ אֶתְמוֹל הַיְתָה
מְשֻׁמַּחַת,
וְאוֹתִי הַיּוֹם. עַד מָתִי,
הוּ הַרְמִיזָה! (**)

הָאֵם אֶת שׁוֹמְעֵת?
יֹרְדוֹת עַל עֲלִים טְפוֹת
וְרִחְשִׁים שְׁלֵהֵן
נִמְשָׁכִים בְּאֵוִיר;
טְפוֹת בְּשִׁקֵּט בְּאוֹת
תְּדִירוֹת יוֹתֵר אוֹ פְחוֹת.
הַקְּשִׁיבִי! עוֹנוֹת
מִתּוֹךְ תּוֹגְתֵן צִקְדוֹת,
אֲבָל בְּדָרוֹם הַיָּבֵשׁ
אֵף אֶחָד לֹא חוֹשֵׁשׁ
מִבְּכִיָּתֵן לְדוֹרוֹת
בְּשִׁמִּים הַאֶפְרוֹרִים.
לְאַרְן
יֵשׁ צְלִיל מִיַּחַד מְשֻׁלוֹ,
לְהִדָּס יֵשׁנוּ צְלִיל אַחֵר,
וְשׁוֹנָה מְשֻׁנֵּיהֶם - לְעֶרְעֵר,
כָּלֵם הֵם רַק כְּלֵי נְגִינָה,
אוֹתָם אֶת שׁוֹמְעֵת

sotto innumerevoli dita.
E immensi
noi siamo nello spirito
silvestre,
d'arborea vita viventi;
e il tuo volto ebro
è molle di pioggia
come una foglia,
e le tue chiome
auliscono come
le chiare ginestre,
o creatura terrestre
che hai nome
Ermione.

Ascolta, Ascolta. L'accordo
delle aeree cicale
a poco a poco
più sordo
si fa sotto il pianto
che cresce;
ma un canto vi si mesce
più roco
che di laggiù sale,
dall'umida ombra remota.

Più sordo e più fioco
s'allenta, si spegne.
Sola una nota
ancor trema, si spegne,
risorge, trema, si spegne.
Non s'ode su tutta la fronda
crosciare
l'argentea pioggia
che monda,
il croscio che varia

תחת אין ספור אצבעות
של הטפות החמות.
ואנחנו כלנו
הננו ריח היער,
ריח חיים של עצים;
פניך רטובות מגשם,
כמו עלים,
שעריך זורם,
כמו בדי רתם בהיר,
הו, יצור ארצי נדיר,
הקרוי בשם
הרמיונה!

הקשיבי, הקשיבי. אקורדים
של הציקדות האויריות
בהדרגה
נעשים חלשים;
כה נרגעת בכיה
שגדלה,
אבל השירה נעשית
קצת צרודה,
כאלו הוסיפו בה מלח
מתוך צל רטב ורחוק.

קעת עמומה, חרישית
היא נחלשת, נמוגה.
ותו אחד לבדו
עוד רועד, נעלם,
שוב מופיע, רועד, נעלם.
גשם כסוף בשקט
כל הזרדים משפּשֵׁף;
מענף לענף
רעשו משתנה,
משתנה
תדירות נקישות.

secondo la fronda
più folta, men folta.
Ascolta.

La figlia dell'aria
è muta: ma la figlia
del limo lontana,
la rana,
canta nell'ombra più fonda,
chi sa dove, chi sa dove!
E piove su le tue ciglia,
Ermione.

Piove su le tue ciglia nere
sic che par tu pianga
ma di piacere; non bianca
ma quasi fatta virente,
par da scorza tu esca.
E tutta la vita è in noi fresca
aulente,
il cuor nel petto è come pesca
intatta,
tra le palpebre gli occhi
son come polle tra l'erbe,
i denti negli alveoli
son come mandorle acerbe.
E andiam di fratta in fratta,
or congiunti or disciolti
(e il verde vigor rude
ci allaccia i malleoli
c'intrica i ginocchi)
chi sa dove, chi sa dove!
E piove su i nostri volti
silvani,
piove su le nostre mani
ignude,
su i nostri vestimenti

הַקְּשִׁיבִי ...
אַלְמֶת צְפוֹר, בַּת אֹיִר,
אַבְל כְּבַר פֶּתַח לוֹ בְּשִׁיר
בֶּן טֵיט הַבְּצָה –
צְפַרְדֵּעַ.
הֵיכֵן עֲכָשׂוּ, מִי יוֹדֵעַ,
הוּא שָׁר מִסְתַּתֵּר בְּצֶל,
אִי-שָׁם בְּתַחְתִּית הַשְּׁלוּלִית.
הַגֶּשֶׁם רִיטֵי הַדְּבִיק,
הַרְמִינָה.

הוא על ריסיך השחורים,
וְנִרְאָה לִי שְׂאֵת בּוֹכָה,
אַבְל מִתּוֹךְ הַנָּאָה;
אֵת לֹא לְבָנָה, קִצַּת יִרְקָרְקָת,
כְּמוֹ הַנְּצָה הַנִּפְתַּחַת.
וְכָל חַיֵּינוּ רַעֲנָנִים, רִיחָנִים,
הַלֵּב בְּחִזִּי
רוֹעֵד, כְּמוֹ עֵלָה, וְזוֹרַחַת
שֶׁמֶשׁ עֵינֶיךָ בֵּין הַרִיסִים,
כְּמַעַן שְׂבַעֲשֵׁב הַטָּמֹן,
שְׂנִיָּה בֵּין הַשְּׁפָתִים
הֵן אֶגּוֹזֵי בֶסֶר לְבָנִים
שֶׁל שְׂקֵדֵיהָ בְּגֹן.
וְאַנְחָנוּ הוֹלְכִים בְּסֻבְכִים,
פַּעַם יַחַד, פַּעַם לְחֹד,
(וּבְדֶרֶךְ בְּכוּחַ אֶכְזֵר
נִקְשָׁרִים קְרוֹסְלִינוּ בְּעֵשֶׁב,
אֵת בְּרַפְּנוֹ שִׁיחִים מְסֻבְכִים)
אַבְל אִיפֹה זֶה, אֵינִן לְדַעַת!
גֶּשֶׁם קָל עַל פְּנֵינוּ,
פְּנֵי יַעַר,
עַל הַבְּגָדִים עַדִּינִים,
עַל יְדֵינוּ.
הַנְּשֵׁמָה שְׂבוּיַת קֶסֶם

leggeri,
su i freschi pensieri
che l'anima schiude
novella,
su la favola bella
che ieri
m'illuse, che oggi t'illude,
o Ermione.

פּוֹתַחַת
עֲבוּר עֲצָמָה, מְלֹאת נַחַת,
סְפוּר נוֹשֵׁן בְּאֶקְרָאִי -
בְּדוּתָהּ,
שְׁאוֹתַי אֶתְמוֹל הֵיטָה
מְשֻׁמַּחַת,
וְאוֹתָךְ הַיּוֹם. עַד מְתִי,
הוּ הַרְמִיזוֹנָה!

1902

(* במיתולוגיה הרומית הדס הוקדש לאלה ונוס
(** במיתולוגיה היוונית הרמיונה – בתם של מלך ספרטה מנלאוס והלנה
היפה. בשנה, שהשיר נכתב (1902), ד'אנונציו ניהל רומן עם השחקנית
ידועת שם אלאונורה דוֹזָה, אשר גילמה את תפקיד הרמיונה על הבימה

La sabbia del tempo

Come scorrea la calda sabbia lieve
Per entro il cavo della mano in ozio,
Il cor senti che il giorno era più breve.

E un'ansia repentina il cor m'assalse
Per l'appressar dell'umido equinozio
Che offusca l'oro delle piagge salse.

Alla sabbia del Tempo urna la mano
Era, clessidra il cor mio palpitante,
L'ombra crescente d'ogni stelo vano
Quasi ombra d'ago in tacito quadrante

חול הזמן

כְּמוֹ חוֹל רַךְ, חֲמִימוֹת הַסַּיִם שְׁלִי זוֹרְמֶת
מִתּוֹךְ חֲלֵל כֶּף-יָדִי הִנָּח כְּעֵת לֹלֵא נוֹעַ.
לְבִי מְרַגֵּשׁ: גַּז יוֹמִי בְּזָרִימָה הָאֵלֶמֶת.

וּלְתוֹךְ לְבִי חֲרָדָה גְדוֹלָה לְפִתְעַ חוֹדְרֶת:
עוֹד רָגַע - יוֹם לְלֵילָה יִשְׁתַּנֶּה, לְחוֹת תִּגִּיעַ,
אֶת זֶהָב הַחוֹף הַחֲבִיב תִּסְתִּיר בְּגוֹן עוֹפְרֶת.

חוֹל הַזְּמַן בּוֹרַח מִהֵיֶד, מִפֶּד הָאֶבֶל,
לְבִי רוֹעֵד: תִּבְתַּ שְׁעוֹן הַחוֹל בּוֹ מִנַּחַת.
רִיקְנוֹת גּוֹבְרֶת כְּצֵל גִּבְעוֹל גְּדוֹל אוֹ חֶבֶל,
כְּמוֹ צֵל חוּגָה עַל לוּחַ שְׁעוֹן עִם מַחַט.

O falce di luna calante

O falce di luna calante
che brilli su l'acque deserte,
o falce d'argento, qual mèsse di sogni
ondeggia al tuo mite chiarore qua giù!

Aneliti brevi di foglie,
sospiri di fiori dal bosco
esalano al mare: non canto non grido
non suono pe 'l vasto silenzio va.

Oppresso d'amor, di piacere,
il popol de' vivi s'addorme...
O falce calante, qual mèsse di sogni
ondeggia al tuo mite chiarore qua giù!

Pastori d'Abruzzo

Settembre. Andiamo è tempo di migrare.
Ora in terra d'Abruzzo i miei pastori
lascian gli stazzi e vanno verso il mare,
vanno verso l'Adriatico selvaggio
che verde è come i pascoli dei monti.
Han bevuto profondamente ai fonti alpestri
ché sapor d'acqua natia
rimanga nei cuori esuli a conforto,
che lungo illuda la lor sete in via.
Rinnovato hanno verga d'avellano...
E vanno pel tratturo antico al piano
quasi per un erbal fiume silente,
su le vestigia degli antichi padri.
Oh voce di colui che primamente
conobbe il tremolar della marina!

הו חצי ירח מתגרע

הו מגל של חצי ירח,
התלוי שם מעל למים,
איזה ים חלומות, הו מגל הכסף,
כאן למטה לאורך הרה מתנדנד!

העלים קול כמיהה השמיעו,
הפרחים אנוחות וניחוח
על הים פזרו: לא שירה ולא בכי,
לא צלצול - חוללו דומיה רחבה.

ועמוס אהבה ונעם
העם החי בנמנום שוקע.
איזה ים חלומות, הו מגל מתגרע,
כאן למטה לאורך הרה מתנדנד!

רועי אברוצו

(*)

ספֿטמבר. הגיע הזמן, הם יוצאים לדרך.
עוזבים את אדמת אברוצו, את הגדרות ועכשו
קמים הרועים שלי ופונים אל הים,
אל הים אדריאטי, אל מישור מיער,
הירק כמו בקיץ מרעים בהר.
מעיינות האלפים שתו הם בתאב רב
מי ארצם. והטעם הנפלא ישאר כל הזמן
בלבם, ישמח את דמיונם העיף
אם פעם יחישו צמא הם בדרך מכאן.
עם שבטים חדשים מאלסר לשפלה
הולכים בנתיב שאי-פעם כבשה סללה,
דומה לנהר עשבוני חרישי,
מול חורבות מתקופת האבות הקדומים.
הו, קול של שפת ים, הפועם, הרגשי
ראשון אשר הם מרחוק מזהים!

Ora lung'h'esso il litoral
cammina la greggia.
Senza mutamento è l'aria
e il sole imbionda sì la viva lana
che quasi dalla sabbia non divaria.
Isciacquò, calpestiò, dolci rumori,
ah perché non son io coi miei pastori?

Stringiti a me

Stringiti a me,
abbandonati a me,
sicura.
Io non ti mancherò
e tu non mi mancherai.
Troveremo,
troveremo la verità segreta
su cui il nostro amore
potrà riposare per sempre,
immutabile.
Non ti chiudere a me,
non soffrire sola,
non nascondermi il tuo tormento!
Parlami,
quando il cuore
ti si gonfia di pena.
Lasciami sperare
che io potrei consolarti.
Nulla sia taciuto fra noi
e nulla sia celato.
Oso ricordarti un patto
che tu medesima hai posto.

מגיע העֶדֶר כְּעַת,
מְשַׁתְּרָה לּוֹ לְאֶרֶץ הַחוּף.
אֵין רוּחַ, לְנוֹעַ אֲוִיר לֹא יָכוֹל,
הַשֶּׁמֶשׁ צְהָבָה, צָמֵר חֵי שֶׁל כְּבָשִׁים
הוּא חוּם, כְּמַעֵט לֹא שׁוֹנָה מִהַחֹל.
- שִׁקְשׁוּק, שְׁעֵטָה שֶׁל הַעֶדֶר הַחֵם...
אוֹי, שְׁבֵט רוּעִים שְׁלִי, לָמָּה אֲנִי לֹא עִמָּם!
(* אברוצו – חבל מזרחי במרכז איטליה

הצמדי אלי

הַצְמַדִּי אֵלִי,
לְכִי בִי לְאֲבוֹד,
הִי בְטוּחָה.
לֹא אֶהְיֶה חֹסֵר לָךְ
וְלֹא תִהְיֶי חֹסֶרָה לִי.
אֲנַחְנוּ נִמְצָא,
נִגְלָה אֶת הָאֱמֶת הַכְּמוּסָה,
עִמָּה הָאֶהְבָּה שְׁלֵנוּ
תִּשְׁאַר לְעַד
בְּלִתִּי-נִשְׁתַּנָּה.
אֵל תִּסְתַּגְּרִי מִמֶּנִּי,
אֵל תִּסְבְּלִי לְבַד,
אֵל תִּסְתִּירִי מִמֶּנִּי אֶת כְּאַבְרָה!
דַּבְּרִי אֵלִי,
אִם הַלֵּב שְׁלִךְ
מִתְנַפֵּחַ מִכָּאֵב.
תְּנִי לִי תִקְוָה
כִּי אוּכַל לְנַחֵם אוֹתְךָ.
מָה יֵשׁ לָנוּ לְהַעֲלִים?
מָה יֵשׁ לָנוּ לְהִסְתִּיר?
תִּרְשִׁי לְהַזְכִּיר הַסִּכְמַתְנוּ,
שְׁבַעְצָמָה הַצַּעֲתִי לִי:

Parlami
e ti risponderò
sempre senza mentire.
Lascia che io ti aiuti,
poiché da te
mi viene tanto bene!

דְּבַרְי אֵלַי,
וְאֶעֱנֶה לָךְ
תְּמִיד בְּכִנּוּת.
תְּנֵי לִי לַעֲזֹר לָךְ,
הֲרִי כָל כָּךְ
טוֹב לִי אֶתְּךָ!

Un ricordo

Io non sapea qual fosse il mio malore
né dove andassi. Era uno strano giorno.
Oh, il giorno tanto pallido era in torno,
pallido tanto che faceva stupore.

Non mi sovviene che di uno stupore
immenso che quella pianura in torno
mi faceva, così pallida in quel giorno,
e muta, e ignota come il mio malore.

Non mi sovviene che d'un infinito
silenzio, dove un palpitare solo,
debole, oh tanto debole, si udiva.

Poi, veramente, nulla piú si udiva.
D'altro non mi sovviene. Eravi un solo
essere, un solo; e il resto era infinito.

זְכוֹרֹן

מַה הָיָה טִיב כְּאֲבִי, וּמַה סִבְתּוֹ הַיְתֵה?
מֵאִיפֹה הוּא בָּא? הָיָה כֹּה מוֹזֵר זֶה הַיּוֹם.
הֵה, אֵיזָה יוֹם חוֹר, שְׁקֵט רְאִיתִי פְתָאוֹם,
כָּל כָּךְ חוֹר שְׁהִיִּיתִי מְאֹד מוּפְתָע.

מֵעוֹדִי לֹא הִיִּיתִי אִי-פַעַם כָּל כָּךְ מְפֹתָע
מִיִּשׁוֹר לְלֹא גְבוּלוֹת סְבִיבֵי רְאִיתִי פְתָאוֹם.
וְכָל כָּךְ חוֹר וְאַרְךָ וְשׁוֹנָה הָיָה אוֹתוֹ יוֹם,
מוֹזֵר כְּמוֹ כְּאֲבִי... וּמַה סִבְתּוֹ הַיְתֵה?

אֲנִי לֹא זוֹכֵר עוֹד יוֹם כְּזֶה אֵינְסוֹפִי,
אֲלֵם, שְׁקֵט, וּבוֹ פַעַם רַק לְבִי לְבַד –
רוֹעֵד, חֲלֹשׁ - הָא, כְּמֵה חֲלֹשׁ נִשְׁמַע!

יִתְכֵן, שׁוּם דְּבַר אַחַר כָּךְ לֹא נִשְׁמַע.
אֲנִי לֹא זוֹכֵר כְּלוּם, רַק שְׁהִיִּיתִי לְבַד.
כָּל הַשְּׂאֵר סְבִיבֵי נִרְאָה לִי אַז אֵינְסוֹפִי.